

paa den Maade vilde da Stamstutteriet i Frederiksberg, ligesom nu Landstutteriet i Rølding, ophøre. Jeg skal ikke nægte, at Landstutmesteren kunde blive tilbage, men han vilde i saa Fald savne Penge til sig selv og Foder til Hestene; det vilde blive noget eensomt for ham derude, jeg troer ikke, han vilde blive der. Jeg antager herved at have godtgjort, at ligesom de Bestemmelser, der i Loven af 31te Marts 1852 gaae ud paa at gjøre Forsøg med Landstutteriet i 6 Mar og med Stamstutteriet i 10 Mar, med hvilket sidste Landstutmesteren staaer i næste Forbindelse, kun ere midlertidige, saaledes ere Bestemmelserne med Hensyn til Landstutmesteren ogsaa midlertidige. Ministeren har gjentagende henpeget paa Usikkerheden og Nytten af, at vi alle tage til Frederiksberg og selv overthye os om, hvad der foregaaer derude. Jeg troer nu, at hvad der foreligger officielt, deels i Rapporter og deels i andre Documenter, som vi have Afgang til at see, vil kunne give os tilstrækkelig Kundskab til at bedømme Foranstaltningerne; jeg for min Part skal imidlertid ikke have noget imod, at alt dette bliver bekræftet ved en Deularinspection, men jeg kan ikke nægte, at ligesom min Tanke allerede tidligere har været henledet paa italienske Forhold, saaledes er den atter ved denne Indbydelse af Ministeren til, at vi alle, han med, begive os ud til Frederiksberg, bleven henvendt derpaa. Der findes her i Kjøbenhavn et overordentlig smukt, og jeg tør sige, berømt Billede af en af vore udmærkede Malere, nemlig Marsstrand, der forestiller Antoni-Festen i Rom. Paa dette Billede seer man, hvorlunde forskellige Dyr, saasom Heste, Æsler og flere andre blive førte frem, og hvilke Midler anvendes til Fremme for dem. Marsstrand har meget heldigt fastholdt og malet et overordentlig livligt Billede heraf, og skal i Virkeligheden Vignende finde Sted i Stamstutteriet, og vi herfra i et større Antal tage ud til Frederiksberg for at see det, veed jeg ikke, om man, hvis man just ei vilde indbyde Marsstrand til at følge med, dog ikke burde medtage en Photograph, for at det, som vi der fik at see, kunde blive fastholdt.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg maa reent ud tilstaae, at jeg ikke forstaaer, hvad

der sigst blev udtalt af den ærede Rigsbogsmand. Jeg troer, at det altid er overordentlig godt, naar man vil dømme f. Ex. om et Stutteri, da at besøge det og see Dyrene; jeg troer, at dette i Almindelighed er den rigtige Fremgangsmaade; men jeg veed rigtignok ikke, hvilken malerisk Effect den ærede Rigsbogsmand lægger deri eller tilsigter dermed; — jeg maa indrømme; at dette er en Side af Sagen, hvis Betydning jeg ikke for Øieblikket kan indsee. Den ærede Rigsbogsmand har bemærket, at Landstutmesteren efter det forelagte Lovudkast skulde have Raadighed til, om han vilde, ogsaa at benytte den islandske Race til dermed at forbedre Hesteaavlens; men noget Saadant kan jeg ikke finde i Udcastet. — Jeg tilstaaer, at det er med en vis Ungstilheds, at jeg gaaer ind paa at behandle Lovudcastet ligeoverfor et saa sagkyndigt Medlem; men jeg skal dog gjøre ham opmærksom paa, at § 17 kun siger, at Stamstutteriet for Fremtiden skal bestaae af et Fuldblodsstod, et Stod af den gamle og den opfriskede frederiksborgske Race, „med 20 Hølpopper og 3 à 4 Hingste af samme Race, eller af en Race, der staaer den saa nær som muligt“, og af det hvidspødt Stod; videre kan Landstutmesteren ikke komme; og den islandske Race er ikke en Race, der staaer den frederiksborgske Race saa nær som muligt. Der kan vel være Tale om enkelte andre, om hvilke man kunde sige, at de kom den gamle og den opfriskede frederiksborgske Race nær, men det er paa ingen mulig Maade Meningen, at der derved skulde være givet en aldeles ubegrændset Myndighed. Jeg skal blot endnu bemærke, at Thinget naturligtvis er i sin formelle Ret, naar det nægter Pengene til Stam- og Landstutteriet, men det vilde paa samme Maade være i sin formelle Ret, naar det nægtede Pengene f. Ex. til Høieste- ret, Landsoverretten, Universitetet eller hvilket som helst andet Institut, hvortil Midlerne bevilges ved Finantsloven. (Stemmer: Na, Na!). Den formelle Ret er ganske den samme; der er ikke Noget i Loven af 31te Marts 1852, der i fjerneste Maade giver Thinget en større Myndighed ligeoverfor de heromhandlede Instalter, end det har ligeoverfor dem, jeg nævnde; — men det er ganske vist, at de ikke vilde kunne